

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119205303
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119205303.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu Mgr. Miloša Koleka a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Q. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, Q., o zaplatenie sumy 1.507,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32C 65/2019-66 zo dňa 27.09.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Zrušuje rozsudok vo výroku o splatnosti pohľadávky a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto cit.:

I. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi sumu 1 569,94 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 507,50 eura od 15.02.2019 do zaplatenia a to v pravidelných splátkach po 30 eur mesačne vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, pod následkom straty výhody splátok v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca m á á r o k na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proviňstančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia istiny 1 507,50 eura, úroku 60,24 eura, úrokov z omeškania 0,77 eura, úroku vo výške 11,50 % ročne z nezaplatennej istiny 1 507,50 eura od 15.02.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1 507,50 eura od 15.02.2019 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 60,21 eura od 15.02.2019 do zaplatenia, nezaplatených poplatkov za poistenie vo výške 1,46 eura ako aj náhrady trov konania.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol, že žalobca so žalovanou uzatvorili dňa 03.09.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 241731, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 2 000 eur. Žalovaná doposiaľ z uvedenej úverovej zmluvy uhradila žalobcovi sumu 1 160,14 eura, ktorá bola započítaná v sume 639,90 eura na úrok, v sume 492,50 eura na istinu a v sume 27,74 eura na poistné.

Žalobca listom zo dňa 12.12.2018 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok vo výške 61,03 eura a zároveň ju upozornil na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Keďže žalovaná napriek výzve

neuhrádzala splátky žalobca listom zo dňa 14.02.2019 pristúpil k predčasnému zosplatneniu úveru a vyzval žalovanú na úhradu celého dlhu 1 630,32 eura.

Bolo preukázané, že žalovaná na istinu dlhuje 1.507,50 eur a preto ju zaviazal uhradiť dlžnú sumu s príslušenstvom v splátkach po 30 eur mesačne, a to vzhľadom na jej zlú finančnú a sociálnu situáciu.

Vo zvyšnej časti žalobu zamietol, a to pokiaľ ide o úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov a zmluvný úrok za obdobie po zosplatnení úveru. Veriteľ nemá právo požadovať príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky a na zaplatenie zmluvných úrokov má právo len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne mu vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Odôvodnenie podoprel odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového konania (ďalej len „CSP“).

3. Proti tomuto rozsudku v časti určenia splatnosti pohľadávky a v zamietavom výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyslovil nesúhlas s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorou odôvodňuje nepriznanie úroku po predčasnom zosplatnení a uviedol, že nárok veriteľa na zmluvný úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Poukázal na ustanovenie § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka s tým, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej namietal, že pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškaní požadovať z týchto zmeškaných úrokov aj úroky z omeškania. Zmluvné úroky sa po zosplatnení ďalej nenavyšujú, nejde teda o rozpor so zásadou anotocizmu a preto má žalobca nárok na úrok z omeškania aj zo zmluvných úrokov vyčíslených do zosplatnenia úveru. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/542/2016-59 zo dňa 13.06.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Cob/62/2007 zo dňa 27.03.2008, rozsudok Krajského súdu v Banskej bystrici č.k. 43Co/19/2017-103 zo dňa 29.11.2017.

Postup súdu, ktorým povolil žalovanej splácať pohľadávku po 30 eur mesačne považoval za nezákonný a nespravodlivý. Súd sa pri alternácii zákonnej paričnej lehoty obmedzil výlučne na ničím nepodložené tvrdenia žalovanej o finančnej situácii bez akýchkoľvek dôkazov. Súd ďalej priznaním možnosti splácať dlh v takmer totožnej splátke ako podľa úverovej zmluvy poprel účel predčasného zosplatnenia dlhu ako aj súdneho konania a oslobodil žalovanú od povinnosti uhrádzať dohodnutý zmluvný úrok.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v plnom rozsahu a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

6. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na zmluvný úrok z úveru po zosplatnení úveru (po 14.02.2019) do zaplatenia odvolací súd uvádza, že predmetná úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 03.09.2015 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej žalobca vystupuje v postavení dodávateľa v rámci predmetu svojej obchodnej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Odvolací súd nepopiera, že úver je absolútnym obchodom; predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

Odvolačný súd vo vzťahu k otázke platenia zmluvných úrokov po zosplatnení úveru poukazuje na závery vyslovené Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí č.k. 6Co/87/2017 zo dňa 26.04.2018, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v predmetnej veci nevidí dôvod na odklon od týchto záverov. Krajský súd v Prešove vo vyššie uvedenom rozhodnutí konštatoval, že otázka platenia úrokov dojednaných ako cena a odplata za úverovú službu v spotrebiteľskom vzťahu v období po splatnosti úverovej istiny, je zásadnou právnou otázkou. Treba tiež skonštatovať, že aplikačná prax sa v tejto otázke rozchádza.

Žalobca sa dovoláva nárokov na odplatné úroky ako odmeny za užívanie istiny a úrokov z omeškania z úrokov, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, došlo k zmene záväzku predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa pre neplatenie žalovanej.

Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda, bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom (§ 565 OZ). Od tohto momentu veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz.

Svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok.

Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru.

Žalobcovi preto patria nároky z porušenia práva, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

Len pre úplnosť odvolací súd konštatuje nasledovné, že úroky z úrokov (anatocizmus) sú pre odvolací súd neprijateľné,

a úroky popri úrokoch z omeškania porušujú zákonný limit, a preto sú v rozpore s § 517 ods. 2 OZ.

V prejednávanej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 14.02.2019 (č.l. 30), teda týmto dňom sa stal splatný celý úver. Zo strany žalobcu jednostranným úkonom došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na zmluvné úroky po tomto dátume, jeho nárok nie je, vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, opodstatnený. Po zosplatnení už nastupuje len režim platenia úrokov z omeškania ako sankčný následok a iných nárokov z porušenia práva. Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014 sp. zn. 5Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 07.05.2014, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. 02. 2017 sp. zn. 5Co/407/2016.

Odvolačný súd poukazuje tiež na stanovisko č. 1/2019 občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.03.2017, v zmysle ktorého: „V prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

Zo žiadneho ustanovenia všeobecne záväzných predpisov nevyplýva pravidlo, podľa ktorého má dlžník v spotrebiteľskom vzťahu povinnosť platiť cenu služby v podobe úrokov aj za obdobie po splatnosti pohľadávky.

6. Pokiaľ ide o úroky z omeškania zo zmluvných úrokov odvolací súd uvádza, že úroky z omeškania sú majetkovou sankciou za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva.

Odvolačný súd v tomto smere poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku so sp. zn. 35Odo/101/2002 zo dňa 24.03.2004, ktorý pre blízkosť vtedajšej právnej úpravy nie je dôvod nezohľadniť. Podľa tohto rozsudku peňažný záväzkový právny vzťah môže byť buď vzťahom hlavným alebo vedľajším. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový

právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu určitej čiastky peňazí. Vedľajším peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový, pretrváva iba povinnosť uhradiť už dospelé úroky. Tým, že včas nezaplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú. Inak povedané, ani Obchodný ani Občiansky zákonník nezakotvujú majetkovú sankciu pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. Nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky nemôže plynúť ani z dikcie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, takýto úsudok by totiž bez väzby na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k záveru, že príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Citované rozhodnutie je v súlade so závermi uvedenými aj rozsudku Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Odo/689/2006, pričom ide o závery, z ktorých rozhodovacia prax súdov ČR konštantne vychádza (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Cdo/601/2008 zo dňa 08.06.2011, rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 31Cdo/2036/2009 zo dňa 17.08.2011). Tvrdenie, že by výklad smerujúci k zákazu anatocizmu podľa platného práva bol neústavný vyvrátil Ústavný súd ČR v uznesení so sp. zn. I.ÚS 1893/08 zo dňa 13.11.2008.

V kontexte uvedeného, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil, že úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov), čo je, ako odvolací súd uviedol už vyššie, v rozpore s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a v právnej teórii sa takýto postup označuje ako tzv. anatocizmus. Uplatnenie si príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania) z príslušenstva pohľadávky, ktorými riadne úroky sú, zákon nepredpokladá.

7. Čo sa týka výroku o trovách konania, keďže ide o súvisiaci výrok, odvolací súd preskúmal rozsudok v tejto časti hoci ho odvolateľ výslovne odvolaním nenapadol. Napriek tomu, že žalobe nebolo vyhovené v celom rozsahu súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa čl. 16 ods. 3 CSP medzi základné princípy civilného sporového konania patrí i princíp zákazu reformatio in peius, podľa ktorého v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila. Vzhľadom na uvedený princíp, nemohol odvolací súd napadnuté uznesenie zmeniť, ani zrušiť v neprospech žalobcu - odvolateľa, teda jediným možným rozhodnutím zostalo potvrdenie uznesenia.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

8. Vo vzťahu k výroku o povolení splácať dlžnú sumu v splátkach odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, či a akým spôsobom mal súd prvej inštancie za preukázané tvrdenia žalovanej o jej majetkových, sociálnych pomeroch. Hľadiskami pre úvahu súdu, či má žalovanej, ktorej platobnú povinnosť určil, umožniť splatenie dlžnej sumy v dlhšom časovom horizonte ako to ustanovuje § 232 ods. 3 CSP, resp. priznať výhodu splátok, je najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovanej aj v konaní prejavená snaha o plnenie záväzku, dopad oddialenia povinnosti splnenia dlhu žalovanej na pomery žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť, či a do akej miery súd prvej inštancie uvedené hľadiská skúmal. Keďže prvoinštančný súd v tomto smere nielenže riadne nezistil skutkové okolnosti, ale svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil v zmysle § § 220 ods. 2 CSP, je jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné a v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho procesu (čl. 46 Ústavy SR, čl. 45 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv). Tým odňal stranám sporu právo konať pred súdom.

Za daného stavu odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. V ďalšom konaní bude úlohou prvoinštančného súdu opätovne a náležite posúdiť žiadosť žalovanej o poskytnutie možnosti splniť dlh v splátkach. Pri rozhodovaní sa súd prvej inštancie vysporiada aj s odvolacími námietkami žalobcu.

10. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, tejto však žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplývajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, čo je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 2:1 vo vzťahu k úrokom po splatnosti a vo zvyšku v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.